Is 'n mens dan só regverdig, dat hy God mag aanspreek soos Job gedoen het?

12 WAAROM sleep jou hart jou weg?
En waarom flikker jou oë so—
13 dat jy jou toorn rig teen God en
sulke woorde uit jou mond laat uitgaan?
14 Wat is die mens, dat hy rein sou
wees? En hy wat uit 'n vrou gebore is,
dat hy regverdig sou wees?
15 Kyk, in sy heiliges stel Hy geen
vertroue nie; ja die hemele is nie rein in
sy oë nie;
16 hoeveel minder die afskuwelike en
ontaarde, die mens wat onreg drink soos
water!
17 Ek wil jou inlig, luister na my; en
wat ek gesien het, wil ek vertel;
18 wat die wyse manne verkondig son-
der om iets te verberg, van hulle vaders
af;
19 aan hulle alleen was die land gegee,
en geen vreemdeling het nog onder hulle
deurgetrek nie.

Die goddelose is nie voorspoedig soos Job beweer het nie: hy is 'n prooi van 'n verontruste gewete en donker voorgevoelens.

20 AL sy dae leef die goddelose in angs,
ja al die jare deur wat vir die tiran bepaal
is.
21 Skrikgeluide is in sy ore; in volle
vrede oorval die verwoester hom.
22 Hy glo nie dat hy uit die duisternis
sal terugkeer nie; en hy is bestemd vir
die swaard.
23 Hy dwaal rond *en soek* brood. Waar
is dit? Hy weet dat gereed is, op hande,
die dag van duisternis.
24 Benoudheid en angs verskrik hom;
dit oorweldig hom soos 'n koning wat
klaar staan vir die aanval;
25 omdat hy sy hand uitgesteek het na
God en die Almagtige getrotseer het;
26 (hy het Hom stormgeloop met *uit-
gerekte* nek, met die dik bulte van sy
skilde;)
27 omdat hy sy gesig met sy vet oor-
dek en 'n vetlaag op sy heupe gevorm
het;
28 en verdelgde stede bewoon het, huise
wat nie bewoon moes word nie, wat
bestemd was om puinhope te bly.

Bowendien word die goddelose getref deur allerhande rampe en teleurstellinge.

29 HY word nie ryk en sy vermoë hou
nie stand nie, en hulle besitting buig nie
soos koringare na die aarde toe nie.
30 Hy ontvlug die duisternis nie, die
vlam laat sy spruit verdroog, en hy ver-
gaan deur die geblaas van die mond *van
God.*
31 Laat hom nie vertrou op nietigheid
nie—hy kom bedroë uit! want nietigheid
sal sy vergelding wees.
32 Voor sy tyd word dit vervul, en sy
palmtak is nie *meer* groen nie.
33 Hy laat sy groen druiwe onryp val
soos 'n wingerdstok en gooi sy bloeisel
af soos 'n olyfboom.
34 Want die bende van die goddelose
is onvrugbaar, en vuur verteer die tente
van omkopery.
35 Hulle is swanger van moeite en baar
onheil; en hulle skoot bring bedrog tot
stand.

Job verwerp met veragting die treurige troos van sy vriende.

16 MAAR Job het geantwoord en
gesê:
2 Dergelike dinge het ek al baie gehoor:
treurige vertroosters is julle almal.
3 Kom daar nou 'n end aan winderige
woorde? Of wat prikkel jou dat jy ant-
woord?
4 Ek sou ook kon spreek soos julle as
julle siel in die plek van my siel was; ek
sou woorde aanmekaar kon koppel teen
julle en my hoof oor julle skud;
5 ek sou julle kon versterk met my
mónd, en die troos van my lippe sou ver-
sagting aanbring!

Hy beskrywe sy verskriklike toestand: God en mens is teen hom.

6 AS ek sou spreek, my smart word nie
versag nie; en as ek ophou—wat gaan
daar dan van my af weg?
7 Maar nou het Hy my uitgeput; U het
my hele huishouding verwoes.
8 En U het my gegryp—'n getuie het
dit *teen my* geword; en my siekte staan
teen my op, dit getuig openlik teen my.
9 Sy toorn het verskeur en my as vyand
behandel; Hy het teen my gekners met
sy tande; as my teëstander kyk Hy my
met skerp oë aan.
10 Hulle het hul mond teen my oopge-
spalk; smadelik het hulle my op die
kakebeen geslaan; as een man versamel
hulle teen my.

11 God gee my oor aan slegte mense
en werp my in die hande van die godde-
lose.
12 Ek het rustig gelewe; toe het Hy
my verontrus en my aan die nek gegryp
en my verpletter; en Hy het my vir Hom
as teiken opgestel.
13 Sy pyle gons om my heen; Hy splits
my niere sonder verskoning; Hy werp
my gal op die grond uit.
14 Bres op bres breek Hy in my; Hy
loop my storm soos 'n held.
15 'n Roukleed het ek oor my vel vas-
gewerk en my horing in die stof gesteek.
16 My gesig het rooi geword van ge-
ween, en oor my ooglede is daar 'n dood-
skaduwee;
17 alhoewel daar geen gewelddaad is
in my hande nie en my gebed rein is.

Tog begin Job te glo dat God uiteindelik aan hom reg sal laat wedervaar. Hy beroep hom óp God téén God.

18 o AARDE, moenie my bloed bedek
nie, en laat daar geen rusplek vir my
geroep wees nie.
19 Selfs nou, kyk, in die hemel is my
Getuie; en Hy wat saam met my getuig,
is in die hoogtes.
20 My vriende spot met my; uit my oog
drup trane na God toe!
21 dat Hy kan pleit vir 'n man by God
en as Menseseun vir sy naaste.
22 Want maar min jare kom—dan be-
wandel ek 'n pad waarlangs ek nie terug-
keer nie.

17 MY gees is verward, my dae is
uitgeblus, die graf wag vir my.
2 Waarlik, bespottinge is my deel, en
op hulle getwis moet my oog rus.

Hy beroep hom weer óp God téén God, want van sy vriende is niks te wagte nie, en hy is 'n bespotting van almal.

3 GEE tog 'n pand, staan borg vir my
by U; wie anders sal my die handslag
gee?
4 Want U het húlle hart gesluit vir
verstand; daarom sal U hulle nie laat
triomfeer nie.
5 Hy wat vriende aanklaag vir 'n buit-
aandeel—die oë van sy kinders sal ver-
smag.
6 Maar Hy het my 'n spreekwoord vir
die mense gemaak, en ek het een geword
wat hulle in die gesig spuug.
7 Daarom het my oog dof geword van
verdriet, en al my lede is soos 'n skadu-
wee.
8 Die opregtes is daaroor ontsteld, en
die onskuldige kom teen die goddelose
in opstand.
9 Nogtans hou die regverdige vas aan
sy weg, en die wat rein van hande is,
neem toe in krag.

Tevergeefs spreek sy vriende van 'n nuwe gelukstoestand: net die graf is sy deel.

10 MAAR, kom maar altyd weer aan,
julle almal! 'n Wyse vind ek onder julle
tog nie.
11 My dae is verby, my planne tot niet,
die wense van my hart.
12 Van die nag maak hulle 'n dag; lig,
sê hulle, is naby vanweë die duisternis.
13 As ek hoop, is die doderyk my huis;
in die duisternis sprei ek my bed uit.
14 Die grafkuil roep ek toe: My vader
is jy; die wurms: My moeder en my
suster.
15 En waar is dan my verwagting? Ja,
my verwagting, wie ontdek dit?
16 Na die grendels van die doderyk sal
dit neerdaal, wanneer daar tegelykertyd
rus is in die stof.

Bildad verwyt Job en sy geesverwante dat nie hulle (Job se vriende) dom is nie, maar dat Job homself nutteloos verteer in sy hartstog.

18 TOE het Bildad, die Suhiet, ge-
antwoord en gesê:
2 Hoelank wil julle jaag agter woorde?
Word verstandig, en daarna sal ons
spreek.
3 Waarom word ons as vee gereken, is
ons dom in julle oë?
4 Jy, iemand wat homself verskeur in
sy toorn—sal om jou ontwil die aarde
verlate wees of 'n rots uit sy plek versit
word?

Job is verkeerd, sê Bildad, die sondaar is nie voorspoedig nie, maar sy pad is vol gevaar en onheil.

5 JA, die lig van die goddelose gaan
dood, en die vlam van sy vuur bly nie
flikker nie.
6 Die lig in sy tent word duisternis, en
sy lamp bo hom gaan dood.
7 Sy geweldige treë word ingekort, en
sy eie plan gooi hom omver.